

Vogels kunnen vliegen, maar soms hebben ze daar het vliegtuig voor nodig. Dat weet Wouter van den Brink, voormalig KLM-stationmanager in München, als geen ander. Omdat vogels geen verstand hebben van tickets, vliegen ze in dit verhaal mee als IPB'ers, een vakterm voor een passagier die meevliegt Indien er Plaats Beschikbaar is.

Wouter van den Brink

Zwaluwen per DC-6 Alpen over

Het speelde zich af in het najaar van 1951 toen een hoofdonderwijzer van een lagere school uit een klein dorpje ten zuiden van München mij te spreken vroeg.

Hij legde mij uit dat rond de boerderijen in Zuid-Beieren jaarlijks duizenden zwaluwen in het voorjaar neerstrijken, nesten bouwen, broeden en soms 2 à 3 broedsels groot brengen om daarna rond september weer over de Alpen naar het zuiden te vertrekken.

Dat was niet nieuw voor mij, maar hij had het volgende probleem: het komt ieder jaar weer voor dat een deel van de jonge zwaluwen van het tweede en zeker van het derde broedsel, niet volwassen genoeg zijn om de tocht over de Alpen te maken. Het gevolg daarvan is dat ze achter moeten blijven en ten dode opgeschreven zijn, want al spoedig is er geen voedsel (insekten) meer voor ze. Dan komt de winter met kou en sneeuw en overleven ze het niet. Hij kwam met het idee om deze jonge zwaluwen, die wegens uitputting heel gemakkelijk te vangen zijn, mee te nemen in de vliegtuigen naar Rome om ze daar los te laten, zodat ze vandaar weer verder naar het zuiden kunnen trekken. Als vogelvriend had ik daar wel oren naar en beloofde hem het te proberen.

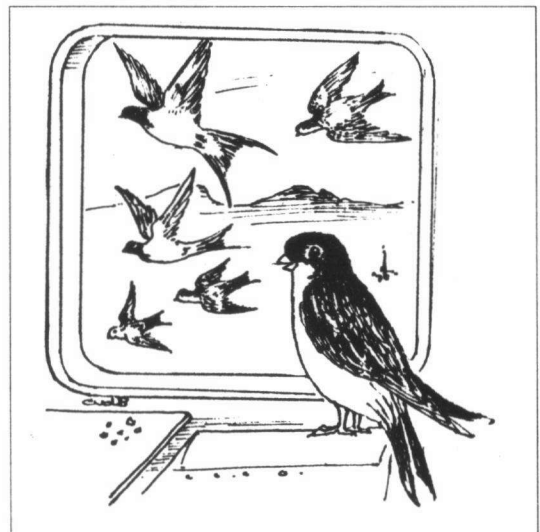
Een week later kwam hij, vergezeld van een paar leerlingen, met een stel schoenendozen waarin gaatjes geprikt waren vol met jonge zwaluwen. "Daar zijn ze dan", zei hij, "nu bent u aan de beurt". Ik had mijn collega in Rome al ingelicht en die beloofde mij er voor te zorgen dat de vogels direkt na aankomst in vrijheid gesteld zouden worden.

De DC-6 was behoorlijk bezet, maar we hadden nog twee stoelen naast elkaar vrij. Daar hebben we de dozen op gezet en vastgebonden. De gezagvoerder, de heer Viruly, vroeg me tijdens de afhandeling of er nog bijzonderheden waren. "Ja", zei ik tegen hem, "ik heb nog 100 IPB-ers en die wou ik wel meegeven". "100 IPB-ers" herhaalde hij verbaasd, "maar daar is toch geen plaats voor?".

Toen heb ik hem meegenomen in de machine en laten zien wat we gedaan hadden. Hij vond het prachtig en enige tijd later stond hierover een stukje in het KLM-blad *De Wolkenridder* met een tekening, waarop je één zwaluw in een vliegtuigstoel ziet zitten (raamplaats) met zijn tafeltje uitgeklaapt, waarop de stewardess wat "zaadjes" strooide. Door het

raam naar buiten kijkend zag je een vlucht zwaluwen in de lucht, zwoegend om over de bergen heen te komen. We hebben deze procedure enige weken volgehouden, want de aanvoer was groot. Ik denk dat de leerlingen plus ouders misschien wel ingeschakeld waren.

Na verloop van tijd kreeg ik weer bezoek van de hoofdonderwijzer.

Hij had weer een probleem. Hij had namelijk gelezen dat Italianen heel graag kleine vogels, zoals zwaluwen, eten en dat zijn vogels daar wel eens de dupe van zouden kunnen worden. Ik heb hem toen met mijn hand op het hart beloofd dat ik niet één zwaluw meer naar Rome zou sturen, maar dat ze van nu af naar Beiroet zouden vliegen. Toen was hij gerust gesteld.